

מ"ת 5794/12/18 - מדינת ישראל נגד ראמי אבו מחארב

בית משפט השלום בבאר שבע

מ"ת 5794-12-18 מדינת ישראל נ' אבו מחארב (עציר)

בפני כבוד השופטת זהר דולב להמן
מדינת ישראל
מבקשת
ע"י ב"כ המתמחה מירב שץ
נגד
המשיב
ראמי אבו מחארב (עציר)
ע"י ב"כ עו"ד עזריה רחמים

החלטה

- נגד המשיב הוגש כתב אישום המייחס לו, בשלושה אישומים, ביצוע שלוש עבירות גניבת רכב [סעיף 413ב ל-**חוק העונשין, התשל"ז-1977** (להלן: **חוק העונשין**)]. בנוסף, באישום השני, מיוחסות למשיב עבירות נהיגה פוחזת של רכב [סעיף 338(א)(1) ל-**חוק העונשין**], הפרעת שוטר במילוי תפקידו [סעיף 275 ל-**חוק העונשין**] וקשירת קשר לפשע [סעיף 499(א) ל-**חוק העונשין**].
- על פי עובדות האישום הראשון, בתאריך 19.11.18, בין השעה 17:35 לשעה 18:40, גנב המשיב רכב מסוג טויוטה שחנה בחניית עפר באזור תעשייה עומר והעבירו לתחומי הרשות.
- על פי עובדות האישום השני, בתאריך 19.11.18 או בסמוך לכך, קשר המשיב קשר עם אחר לגנוב רכב ובהמשך גנב בצוותא עם האחר רכב מסוג טויוטה, שחנה סמוך לאולמי "הנסיכה" בבאר שבע ונהג ברכב עד הגיעו לצומת שוקת, שם עצר ברמזור. משהבחין בשוטרים, שסימנו לו לעצור - הסיעה המשיב את רכב הטויוטה, עלה על אי תנועה שמשמאל לנתיב נסיעתו, חצה הכביש במסלול הנגדי, תוך סיכון המשתמשים בדרך, ירד לשטח והאיץ מהירות נסיעתו - כל זאת, תוך התעלמות מקריאות השוטרים בכריזה. בכניסה לכפריית שוקת הצליח שוטר לחסום נתיב נסיעת רכב הטויוטה, המשיב נמלט ברגל אל תוך השטח לכיוון לקיה אך נעצר לאחר מרדף רגלי.
- על פי עובדות האישום השלישי, בתחילת אותו יום - 19.11.18, בין השעה 00:00 לשעה 03:30 - פרצו אלמונים לבית בקרית מלאכי ונטלו מתוכם חפצים שונים, לרבות מפתחות רכב קיה ספוראטג'. מיד ובסמוך פרצו האחרים והמשיב שהיה עם אחד מהם בקשר טלפוני לרכב הקיה. האחרים גררו את רכב הקיה אל מחוץ לדירה. בהמשך, חברו האחרים למשיב והוא קיבל לידיהם את רכב הקיה ונהג בו למחסום מיתר, אותו עבר בשעה 4:16 עם רכב קיה לשטחי הרשות.
- בהתאם ל-**חוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים)**, **התשנ"ו-1996** (להלן: **חוק המעצרים**) בקשה למעצר עד תום ההליכים נבחנת בשלושה שלבים. בשלב הראשון, שאלת קיומן של ראיות לכאורה. בשלב השני, קיומה של עילת מעצר. לבסוף יש לבחון אם ניתן להשיג מטרת המעצר באמצעי שפגיעתו בחירות הנאשם פחותה, כמצוות סעיף 21(ב)(1) ל-**חוק המעצרים**.

4. ב"כ המשיב לא חלק על קיומן של ראיות לכאורה לגבי האישום השני, מלבד הראיות לעבירת גניבת הרכב. ב"כ המשיב חלק על קיומן של ראיות לכאורה לאישומים הראשון והשלישי.

האזנתי לטיעוני ב"כ הצדדים, עיינתי בתיק והגעתי למסקנה שבתיק קיימות ראיות לכאורה, אך קיימת בהן חולשה ואפרט:

(א) הראיות לאישום הראשון שנמצאות בתיק פל"א 514334/18, מתבססות על מסמך שסומן כט - תמונה של נהג ברכב הטוטה שנגנב, אשר צולמה ב-19.11.18 שעה 19:03 (להלן: **התמונה**). ממסמך לט עולה כי מיקום המצלמה חסוי. בתיק חוו"ד מומחה המעבדה לראיה דיגיטלית חתום על ידי המומחית אוראל אבירם מיום 3.12.18 (להלן: **חוות הדעת**). בחוות הדעת נקבע כי "**קיימת תמיכה בינונית לכך שהמוצגים הינם מאותו מקור**", קרי שהנהג בתמונה הוא המשיב. מסעיף 5.ה. לנספח א לחוות הדעת עולה כי נמצאה התאמה בפרטי לבוש ואביזרי לבוש וכן במאפיינים סוגיים ו/או אקראיים בעלי יחודיות נמוכה של פרטי הפנים והגוף - קרי קיים דמיון בין השניים אך לא מדובר בזיהוי. בנוסף אכן המשיב, בהתאם למסמך כז' מדקה 19:01 עד 19:07 באזור קיבוץ כרמים/300 מ' צפונית מהכניסה לקיבוץ. לטענת ב"כ המשיבה ניתן ללמוד מהאיכון שהמשיב היה באזור מיתר, במקום בו צולמה התמונה. ב"כ המשיב טען שאין בכל אלו כדי לקשור את המשיב לרכב הטוטה שנגנב כמפורט באישום הראשון ולגניבתו, כאשר המשיב הכחיש בחקירותיו כי הוא המצולם בתמונה. מצאתי כי קיימת חולשה של ממש בראיות הקושרות את המשיב לאישום הראשון והפוטנציאל הראייתי בהן הוא נמוך.

(ב) שונים הם פני הדברים באשר לאישום השני - תיק פל"א 514360/18. ב"כ המשיב לא חלק על קיומן של ראיות לכאורה למרבית העבירות באישום השני, המתבססות בין היתר על דו"חות פעולה של שיר אלקיים וריאד אבו רביע. ב"כ המשיב חולק על קיומן של ראיות הקושרות את המשיב לגניבת הרכב. המשיב נתפס בכף, נוהג ברכב הגנוב, סמוך לאחר שהרכב נגנב. מדובר בחזקה תכופה, כפי שנקבע. יפים לענין זה דברים שנקבעו על ידי כב' השופט פוגלמן בסעיף 10 להחלטתו ב-**בש"פ 372/14 דין נוי נ' מדינת ישראל** (27.1.2014) והאסמכתאות שם (להלן: **ענין דין נוי**):

"כידוע, חזקה תכופה קמה כאשר רכוש גנוב נמצא ברשותו של אדם בסמוך למועד גניבתו ובכך יש כדי לקשור אותו למעשה העבירה. חזקה זו ניתנת לסתירה, והיא נבחנת על-פי נסיבותיו המיוחדות של כל מקרה, בהתחשב בטיב החפץ הגנוב ובאורך התקופה שחלפה מביצוע העבירה ועד למועד שבו הוכחה הימצאות החפץ בידי הנאשם..."

בענייננו, המשיב כאמור נתפס ברכב הגנוב סמוך למועד גניבתו. אם לא די בכך, ברח המשיב מהשוטרים הן ברכב והן ברגל, תוך ביצוע עבירות מסכנות חיים. לכך יש לצרף הסברו של המשיב, לפיו הסיע את הרכב לבקשת אדם שאינו מכיר תמורת 1,000 ₪. משכך, בהתחשב במשך הזמן שחלף מביצוע גניבת הרכב ועד שהמשיב נתפס נוהג בו, כמו גם הסבריו של המשיב - מצאתי כי קיים פוטנציאל ראייתי סביר להרשעת המשיב באישום השני [ראו **בש"פ 8087/95 זאדה נ' מדינת ישראל**, פ"ד נ(2) 133 (להלן: **הלכת זאדה**) והפסיקה המאזכרת **הלכת זאדה**].

(ג) הראיות לאישום השלישי דומות לאלו שבאישום הראשון, אולם בעלות פוטנציאל ראייתי מעט גבוה יותר. הראיות לאישום השלישי מתוך תיק פל"א 513026/18 מתבססות על מסמך שסומן ט - תמונה של נהג ברכב הקיה שנגנב, אשר צולמה ב-19.11.18 שעה 4:17 (להלן: **התמונה**). ממסמך י

עולה כי מיקום המצלמה חסוי. בתיק אין חוו"ד מומחה - אלא מזכר של רפ"ק דני בקר, שזיהה את המשיב כמי שנעצר בתיק נושא האישום הראשון. בנוסף אכן המשיב, בהתאם למסמך ז' בשעה 4:16 באזור קיבוץ כרמים מיתר - שת"פ סלקום/ברכת מקורת מיתר/מיתר. גם כאן טענה ב"כ המשיבה כי ניתן ללמוד מהאיכון שהמשיב חצה את מעבר מיתר והיה במקום בו צולמה התמונה. ב"כ המשיב טען שאין בכל אלו די כדי לקשור המשיב לרכב הקיה שנגנב כמפורט באישום השלישי ולגניבתו, כאשר המשיב הכחיש בחקירותיו כי הוא המצולם בתמונה. כאן המקום לציין כי המשיב טען בחקירתו שישן בזמן גניבת רכב הקיה, בעוד שמפלט השיחות (מסמך ז') עולה כי המשיב שוחח בטלפון משעה 3:05 עד השעה 4:16 - מועד צילום התמונה. דווקא משום שמדובר בשעת לילה מאוחרת, מצופה מהמשיב שיתן הסבר מניח את הדעת לשיחות ולאיתונו סמוך למחסום מיתר. שקר זה של המשיב מחזק את הראיות הקיימות ומשכך מצאתי כי באישום השלישי יש פוטנציאל ראיתי, אם כי חל בו כרסום מה, כמפורט לעיל.

לסיכום, מצאתי כי בתיק קיימות ראיות לכאורה להוכחת האישום השני במלואו. קיימות ראיות לכאורה גם להוכחת האישום השלישי, אולם יש בהן כרסום מה ואילו בראיות לאישום הראשון קיימת חולשה של ממש.

5. עילות המעצר, בהתאם לבקשה שלפני ולסעיף 21(א)(1) **לחוק המעצרים**, הן קיומו של יסוד סביר לחשש ששחרור המשיב יסכן בטחונו של הציבור וקיומו של יסוד סביר לחשש, כי שחרור המשיב יוביל לשיבוש הליכי משפט, להתחמקות מהליכי שפיטה או מריצוי עונש מאסר, או יביא להעלמת רכוש, להשפעה על עדים או לפגיעה בראיות בדרך אחרת. האחרון מתבסס, בין היתר, על שיתוף הפעולה החלקי של המשיב עם חוקריו, כאשר בחלק מהמקרים שמר על זכות השתיקה ובחלק מהמקרים שיקר לחוקריו.

באשר לעילת המסוכנות, יפים לעניינו קביעותיו של כב' השופט עמית בסעיף 6 להחלטה ב-**בש"פ 45/10 פאדי מסארוה נ' מדינת ישראל** (8.1.2010) שצוטטו בבקשת המעצר:

"כשלעצמי, אני מתקשה לקבל את הטענה כי בכל מקרה של עבירת רכוש יחידה או עבירת רכוש לא מתוכננת, לא קמה עילת מעצר.

...עבירות של גניבת רכב או התפרצות לדירה, גם אם אין 'מתוכננות', הן מסוג העבירות שיש בהן מסוכנות אינהרנטית נוכח הפוטנציאל להתפתחות אלימה. פריצה לבית או לחצרים מערערת את הבטחון האישי של הציבור וגניבת רכב עלולה, בהאידנא, להפוך חיש מהר למרדף משטרתי על כל הסכנות הכרוכות בכך."

עובדות האישום השני, עליהן לא חלק המשיב, מלמדות כי אכן הפכה עבירת גניבת הרכב **"חיש מהר למרדף משטרתי על כל הסכנות הכרוכות בכך"**.

זאת ועוד, אף בהתעלם מהאישום הראשון, לגביו קבעתי חולשה משמעותית בראיות, צירופם של האישומים השני והשלישי יש בו כדי להצביע על "שיטתיות" בפעילות המשיב, אשר באותו יותר, בהפרש של מספר שעות, ביצע עבירות גניבת רכב.

לאילו יש להוסיף את העובדה שהמשיב נתפס כשהוא נוהג ברכב גנוב ומיד לאחר מכן ביצע מספר עבירות, שיש בהן כדי לסכן את המשתמשים בדרך. אם לא די בכך, לאחר שנחסם על ידי רכב משטרה - ברח המשיב ונעצר רק לאחר מרדף רגלי. באלו יש כדי ללמד על תעוזתו ועל הסכנה הנשקפת מהמשיב.

6. על פי הפסיקה קיימת זיקה בין עוצמת הראיות לבין חלופת מעצר בדמות **"מקבילית כוחות"**. ככל שעוצמת

הראיות קטנה יותר ובחינת חומר החקירה, אפילו בשלב הלכאורי, מעוררת ספקות וסתירות - כך תגדל הנכונות לשחרר לחלופת מעצר. ולהיפך, ככל שהראיות לכאורה חזקות וחד-משמעיות יותר, ובהתקיים שאר התנאים להורות על מעצר - כך תקטן הנכונות להסתפק בחלופת מעצר. עם זאת, מקום בו עילת המעצר היא עוצמתית, והאינטרס שביסוד המעצר הוא כזה שכל נטילת סיכון לגביו תהיה בלתי סבירה, כך שאין למעשה חלופת מעצר מתאימה שתוכל להגשים מטרות המעצר - לא יהא מנוס ממעצר, על אף הבעייתיות במשקלן של הראיות לכאורה. במקרים כאלו, לעיתים גם אין טעם לבחון קיומה של חלופה.

[ראו והשוו סעיף 4 להחלטת כב' הש' עמית בבש"פ 5564/11 פלוני נ' מדינת ישראל (8.8.2011) (להלן: **ענין פלוני**) והאסמכתאות שם וכן פסיקה מאוחרת שאזכרה את **ענין פלוני**].

7. תנאי החלופה והגבלת החירות צריכים להיגזר מעוצמת הראיות ומעצמת עילת המעצר, בהתחשב בשיקולים רבים, לרבות התרשמות מהמשיב ומהמפקחים המוצעים, "**אין מדובר בנוסחה מתמטית, כל מקרה הוא 'תפירה ידנית'**" והתוצאה היא נגזרת מנסיבותיו הייחודיות של העושה ושל המעשה [ראו סעיפים 5-6 להחלטת כב' הש' עמית ב-**ענין פלוני** והאסמכתאות שם וכן פסיקה מאוחרת שאזכרה את **ענין פלוני**].

8. כמצוות המחוקק, בהינתן גילו הצעיר של המשיב והעדר עבר פלילי, מצאתי כי יש מקום לבחון אפשרות שחרור המשיב לחלופה, אולם על החלופה להיות הדוקה דיה על מנת לאיין המסוכנות הגבוהה הנשקפת מהמשיב. לכן, ומבלי להביע עמדה ולו ברמז בשאלת המעצר, מבלי שהדבר יפתח ציפייה אצל המשיב, ועל מנת שתהא בפני בית המשפט מלוא התמונה בעניינו של המשיב, אני סבורה כי ראוי שיוגש תסקיר מעצר בעניינו. הדיון ידחה למועד שיתואם עם ב"כ המשיב, אשר יעביר פרטי חלופה לשרות המבחן.

המזכירות תשלח עותק החלטה לשירות המבחן, אשר מתבקש להגיש תסקיר מעצר על אודות המשיב עד למועד שנקבע.

המשיב יישאר במעצר עד מתן החלטה אחרת, ויובא לדיון הנ"ל באמצעות שב"ס.

ניתנה היום, י' טבת תשע"ט, 18 דצמבר 2018, בהעדר הצדדים.